

Dohromady je vše lepší

Je druhé pondělí tohoto měsíce, a to znamená jen jedinou věc – tento týden mám službu u hlavního stánku já. To víte, když jste nejstarší dítě z rodiny, kde máte dalších šest vlastních a tři nevlastní mladší sourozence, musíte nějak pomáhat rodičům. Vždyť by to sami nezvládli. Ještě ke všemu, když vám před třemi lety zemřela maminka, tatínek se znovu oženil, musíte udržovat určitou náladu v rodině. To je prostě hlavní práce nejstaršího dítěte. Tak jsem si natrhala nějaké hezké květiny, aby stánek vypadal lépe, lehkou svačinu, kdybych během dne měla hlad a vyrazila jsem na tržiště. U dalších dvou stánků naší rodiny dnes byli Erin (vlastní sestra) a Elena (vlastní). Když jsem dorazila k tomu mému, hned jsem uslyšela velmi známý hlas:

„Elle! Elle!“ křičela po mně moje dobrá kamarádka Lucy.

„Ahoj! Já nevěděla, že tu dnes budeš.“

Bylo hezké vědět, že alespoň dnes tady nebudu sama jako obvykle, jako kůl v plotě.

„Bráškovi se dneska nechtělo vstát z postele, vymyslel si nějakou nemoc a leží doma, proto jsem dneska za něj vzala službu.“ vysvětlila mi.

Naprosto jsem to chápala. Každý z nás někdy musel zažít moment, kdy si říká: Dneska to nepůjde, jsem doma. Je to normální. Každý máme své meze. Ale to mě teď nezajímalo, bylo pro mě mnohem důležitější to, že dnešní den strávím vedle známé osoby. Lucy a její rodina jsou hrnčíři. Prodávají různé hrnečky, vázy, mísy a další různé nádoby... A trh může začít. Moje rodina byla známá tím, že na všech třech stáncích prodávala bylinky a jejich produkty, od čajů až po různé zábaly. Ale jelikož tři stánky s bylinkami by asi jedenáct krků neuživilo, tatínek a bráškové Eric (vlastní) a Liam (nevlastní) vypomáhají, kde se dá. A takhle si nějak žijeme. Samozřejmě nejvíc služeb u stánků mám já s Maceškou, a potom jsou přiměřeně rozdělené mezi mé mladší sourozence. Ale mně to nevadí, alespoň se nenudím a můžu mít dobrý pocit,

že pomáhám rodičům. Čas plynul a plynul. Prodávala jsem naše výrobky, s Lucy jsme si poté snědly naše svačiny...

Dnes jsem toho prodala a trochu méně než obvykle. Třeba měly mé sestřičky větší štěstí...

Úterý. Další den, kdy se nestane nic zajímavého. Nevadí, půjdu na trh, vydělám peníze pro rodinu a půjdu domů. Vzala jsem si vše potřebné a vyrazila. Čekalo mě velmi nemilé překvapení. Dnes tam na záskok nebyla Lucy, ale její nejstarší bratr Sam. Sam byl známý jako velmi milý a poslušný chlapec, ale mně nepřípadal. Pokaždé, co jsme se my dva potkali, snažil se mi dělat co nejvíc naschválů, kolik jen mohl. Podkopával nohy, tahal mě za vlasy, občas mi jen tak zničil výzdobu na stánku a další podobné nepříjemnosti. Samozřejmě jsem si to nenechala líbit jen... Taky jsem mu párkrát podkopala nohy, často ho štípnu nebo mu na stánek hodím kus hlíny. Je to občas zábava, ale také z toho občas mám problémy, protože si občas dojde pobřečet mamince. Ale zvykla jsem si. Co jiného mi zbývá?

„Ale, ale, ale. Kohopak to tu máme? Není to moje dobrá kamarádka Elle? Ovšem že ano!“ provokuje.

„Co jsem komu udělala? Ale, ale. Není to můj dobrý kamarád Samíček? Ovšem že ano!“

Vypadal otráveně. Třeba už mi dá dneska pokoj. Alespoň doufám. Je dost teplo, třeba ho to trochu zklidní. Uběhlo několik chviliek a Sam už zase začínal:

„Jakpak se vám prodává, slečno? Určitě ne tak dobře jako mně.“

Jak mě mohlo něco, tak malého, tak rychle naštvat?

„Prodává se mi skvěle, děkuji za optání, pane.“

„Ale určitě se vám neprodává tak dobře jako mě, drahá slečno.“

„Chceš se vsadit, kdo toho prodá víc?“

„Slečinka si chce hrát? Ale tak proč si trochu nepohrát? Dobrá, sázku přijímám. Co dostanu, až vyhraji?“

„Zaprvé, nikdo neřekl, že ty musíš být vítěz, za druhé, poražený musí slíbit, že na vítěze už nikdy v životě nepromluví. Platí?“

Sam se na mě chvílku díval. Asi nechápal, že nemusí pokaždé vyhrát. Po chvílce souhlasil.

„Dobrá, platí. Jak dlouho bude sázka trvat?“

„Pro mě, za mě, třeba klidně celý týden, rozhodni ty.“

„Tak dobrá, slečinka chce celý týden, dáme jí celý týden. Ale začneme až ten příští, od pondělí, aby to opravdu byl celý týden.“

„Když chceš. Ale žádné zjišťování, kolik toho ten druhý prodal a podobně.“

Pláclí jsme si a přesně v tu chvíli jsem si to začala uvědomovat. Co jsem to zase vymyslela za hloupost? Jak bych toho mohla prodát víc. Bylinky jsou potřeba, jen když je vám špatně. Hrnečky a mísy se každou chvílkou rozbíjejí. Nemám šanci!

Pondělí. Musím říct, že se sestřička Tara (nevlastní) celkem divila, že jsem chtěla jít týden prodávat místo ní.

Samozřejmě jsem jí neřekla důvod proč, ale ani nevypadala, že by ji to nějak zajímalo. Byla ráda, že má týden volno.

Měla jsem celkem dobrou náladu, a taky to bylo vidět na mém prodeji. No jo, když máte dobrou náladu, prodávání je hračka. Ale ani Sam nezůstal moc pozadu. Snažil se, bylo to poznat. Dneska jsem toho prodala celkem dost.

Pravděpodobně jsem toho prodala zatím nejvíc v jednom dni. Úterý a středa se mi zdály velmi podobné. Já i Sam jsme prodávali, co to šlo. Avšak čtvrtek v sobě nesl nějakou ponurou náladu. Sam nic nedělal, jen seděl na zadku a bylo mu jedno, jestli toho hodně prodá.

„Copak se stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Nic!“ odsekl hrubě.

„Hej, já se nebudu smát, slibuji.“

„S mým tátou to nevypadá dobře. Už asi dva týdny je nemocný. Nechce skoro nic jíst, má vysoké horečky a zvrací. Je mu sice už 46 let, ale Harrymu (jeho bratr) je pořád jen 13, potřebuje tátu!“ vysvětlil mi.

Chápala jsem, jak se cítí. On je druhé nejstarší dítě z jeho rodiny a navíc, jeho starší sestra se už vdala a má vlastní rodinu. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že ztráta rodiče není jednoduchá. Už jen z toho důvodu, že jakožto nejstaršímu dítěti vám připadne role náhradního rodiče pro všechny mladší sourozence. Objala jsem ho. Nebránil se. Spíš mě ještě víc tiskl k sobě. Potřeboval to. Chvilku jsme takhle zůstali a vnímali jsme jeden druhého. Poté se ode mě odtrhl, zachechtal se a řekl:

„Promiň. To bylo divný...“

„Ne, nebylo, já to chápu. Tahle věc není jednoduchá vstřebat a nikdo ji nemá rád“ utištovala jsem ho. Nevěděla jsem, co dál mu říct. Potom jsem dostala nápad:

„Co kdybychom tu sázku zrušili a udělali něco trochu jiného?“

„A co jako?“

„Spojíme naše stánky. Budeme prodávat naše bylinky ve vašich nádobách. Budeme to takhle prodávat celý den a večer si rozdělíme zisk. Co ty na to?“

Chvilku přemýšlel a pak jen tiše zakýval hlavou. Naplnili jsme nějaké nádoby čajovou směsí a vyvěsili jsme cedulky s nápisem: NOVĚ BYLINKY V NÁDOBÁCH. A jak jsem si mohla myslet, za chvilku se lidé jen hrnuli. Večer, jsme měli tolik peněz, že by se za to daly koupit tři krávy. Samozřejmě jsme si peníze spravedlivě rozdělili, takže bychom si každý mohl koupit krávu a půl. To doma koukali.

„Měla bys na trh chodit prodávat častěji.“ řekl tatínek.

Jen jsem se usmála a dala všechny peníze do naší rodinné kasičky. Byla jsem na sebe hrdá. Nejenže jsem své rodině dost pomohla, ale taky jsem Samovi zlepšila náladu. Možná jsou některé věci lepší dohromady. Takhle jsme to se Samem provozovali celý týden. A celou dobu se jen usmíval. Nedivila jsem se, také jsem měla radost. Vždyť ani jeden z nás tolik zákazníků nikdy předtím neměl. Samův táta sice brzy zesnul,

ale Sam to zvládal celkem dobře. Nevím proč, ale časem jsem začala cítit něco, co jsem nedokázala pojmenovat. Bylo to něco jako bolest, ale dobrá bolest. Neumím to moc dobře vysvětlit, ale pokaždé jsem to cítila, když jsem myslela nebo jsem byla vedle Sama. Byla to...láska? Nevím, ale ráda jsem byla v jeho blízkosti. Samozřejmě jsem o svých pocitech řekla Lucy a ta se jen radovala:

„Já jsem vždycky věděla, že jednou budete spolu!“

„Ale my ještě spolu nejsme!“

„To nevádí, zítra mu to řekneš a budete.“

„Ale já mu to nemůžu říct jen tak. To je práce pro kluky.“

„Tak mu to řeknu já!“ a utekla. Vyběhla jsem hned za ní, ale byla moc rychlá. Vždycky běhala rychleji než já. A tak jsem se otočila a šla jsem domů. Tam jsem skočila do postele a zachumlala jsem se do své peřiny. Co se bude zítra dít? Bud' to bude zítra velmi zajímavé, až mě odmítne anebo... Ale co si o sobě myslím. Nemám šanci.

Ráno. Byla jsem nervózní jako nikdy předtím. Vydala jsem se o nějaký čas dřív než normálně, abych tam byla první.

Třeba mu Lucy nic neřekla...Třeba! Dorazila jsem ke stánku a Sam tam samozřejmě nebyl. Na chvilku jsem si sedla a snažila jsem se uklidnit. Co by se mohlo stát? Po jeho příchodu nastalo nepříjemné ticho. Celý den se na mě ani nepodíval. Byl večer, čas odchodu. Sbalila jsem si své věci, rozloučila jsem se a začala jsem odcházet.

„Elle, počkej chvilku!“ zakřičel na mě z ničeho nic Sam. Ale ne. Určitě mi chtěl říct, že mě takhle rád nemá. Už jen tahle myšlenka mě málem rozbřečela.

„Jen jsem se chtěl...“

„Ne, to je dobrý, neomlouvej se, já chápu, že mě takhle nemá rád...“ přerušila jsem ho.

„O čem to mluvíš, Elle? Mám tě rád...hodně moc...už nějakou dobu. A tak jsem se chtěl zeptat, jestli by sis mě nechtěla vzít...“ zeptal se opatrně... Nevěřila jsem vlastním uším.

„Cože?“ zeptala jsem se.

„Nenuť mě to opakovat.“ uchechtl se.

„Co je to za otázku? Samozřejmě, že ano!“

Skočila jsem mu kolem krku a za pár dní byla svatba. Nikdy by mě nenapadlo, že my dva budeme nakonec spolu, ale většinu našich známých to moc nepřekvapilo. Asi to tak vždycky mělo být...